

Sygn. akt *XVII AmE 339/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Dariusz Dąbrowski</i>
------------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) *spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.*

przeciwko *Prezes Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 października 2019 r. Nr (...)(...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz Prezes Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 339/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 października 2019 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku art. 56 ust. 2, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 poz. 755 ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), posiadającemu koncesję na obrót paliwami ciekłymi nr (...) ze zm., udzieloną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 5 marca 2014 r. orzekł w następujący sposób:

I. stwierdził, iż przedsiębiorca: (...) Sp. z o.o. naruszył obowiązki wynikające z udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez:

1. wprowadzanie do obrotu paliwa ciekłego: oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), co zostało stwierdzone w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w S. w dniu 28 sierpnia 2018 r. Oferowany do sprzedaży olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną;

2. wprowadzanie do obrotu paliwa ciekłego: oleju napędowego jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680) co zostało stwierdzone w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w S. w dniu 12 września 2018 r. Oferowany do sprzedaży olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną;

3. wprowadzanie do obrotu paliwa ciekłego: oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), co zostało stwierdzone w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w S. w dniu 11 lutego 2019 r. Oferowany do sprzedaży olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną;

4. wprowadzanie do obrotu paliwa ciekłego: oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), co zostało stwierdzone w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w S. w dniu 25 lutego 2019 r. Oferowany do sprzedaży olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną;

II. za działania określone w ust. I wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 30.000,00 zł, ustaloną w następujący sposób:

1. za działanie określone w ust. I pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości: 7.500 zł,
2. za działanie określone w ust. I pkt 2 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 7.500 zł,
3. za działanie określone w ust. I pkt 3 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości: 7.500 zł,
4. za działanie określone w ust. I pkt 4 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości: 7.500 zł.

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości, zarzucając jej:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, przez jego błędną wykładnię i zastosowanie w przedmiotowym stanie faktycznym, pomimo iż nie jest dopuszczalne nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e., za zachowanie polegające na naruszeniu niewymagających skonkretyzowania dla stosowania wobec podmiotów indywidualnych norm prawnych o charakterze abstrakcyjnym i generalnym, gdyż podstawę do nałożenia kary pieniężnej z art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, a decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków, podczas gdy obowiązki, które naruszył powód w okresie wskazanym w decyzji miały źródło i podstawę w Ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niedokładne wyjaśnienie istniejącego stanu faktycznego w sprawie skutkującego błędnymi ustaleniami faktycznymi dotyczącymi stopnia szkodliwości społecznej czynu - w szczególności poprzez przyjęcie, że powód przez pół roku wprowadzał wadliwe jakościowo paliwo do obrotu, a także poprzez pobieżną analizę sytuacji finansowej przedsiębiorcy, jak również przez niedostateczne uwzględnienie przez Organ przy wymiarze kary okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w szczególności błędne przyjęcie, iż stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia warunków koncesji oraz stopień zawinienia powoda był wysoki, przy braku należytego uwzględnienia przez organ okoliczności, iż w trakcie całej działalności na rynku paliwowym jedynie w okresach objętych niniejszym postępowaniem została zakwestionowana jakość paliwa przez organy; co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 56 ust. 6a P.e. które polegało na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot dobrowolnie zaprzestał naruszania warunków koncesji;

3. naruszenie art. 56 ust. 6 P.e. oraz art. 7, art. 77 i art. 107 § 3 k.p.a. poprzez pominięcie przy wymiarze kary dyrektywy w postaci sytuacji finansowej powoda, przez niedostateczne uwzględnienie przez organ przy wymiarze kary okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w szczególności błędne przyjęcie przez organ, iż stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia warunków koncesji był wysoki przy nieuwzględnieniu znikomego stopnia zawinienia powoda, jak również przy braku należytego uwzględnienia przez organ okoliczności, iż w trakcie całej działalności na rynku paliwowym jedynie w okresach objętych niniejszym postępowaniem została zakwestionowana przez organ jakość paliwa, a także poprzez wymierzenie kary pieniężnej w wysokości, która nie uwzględnia dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych - w szczególności poprzez niedostateczne uwzględnienie przy wymiarze kary możliwości finansowych powoda, a w szczególności faktu, iż orzeczona kara jest kwotowo równa ok. 1/4 zysku osiągniętemu przez powoda w roku 2018, przy czym jego część powód musiał przeznaczyć na pokrycie straty z roku ubiegłego, a tym samym stanowi poważną dolegliwość finansową dla powoda.

Wobec powyższego, wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary bądź poprzez obniżenie wymierzonej kary pieniężnej oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest przedsiębiorcą posiadającym koncesję na obrót paliwami ciekłymi z 5 marca 2014 r. ze zm. na okres od 5 marca 2014 r. do 31 grudnia 2030 r., na eksploatowanej przez przedsiębiorcę stacji paliw znajdującej się przy ul. (...) w K., przy wykorzystaniu środków transportu paliw ciekłych – cystern drogowych oraz na zasadzie pośrednictwa handlowego, bez wykorzystania infrastruktury technicznej.

Zgodnie z pkt 2.2.1. posiadanej koncesji Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.(k. 1h akt adm.)

Dowód: Decyzja Prezesa URE z 5 marca 2014 r, k. 1a -1d akt adm.,

Decyzja Prezesa URE z 20 kwietnia 2016 r., k. 1e-1f akt adm.,

Decyzja Prezesa URE z 10 listopada 2017 r., k. 1g-1j akt adm.

W toku kontroli przeprowadzonych w dniach 28 sierpnia 2018 r., 12 września 2018 r., 11 i 25 lutego 2019 r. na ww. stacji paliw ujawniono, że spółka oferowała olej napędowy niespełniający wymagań jakościowych zawartych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Badanie próbki podstawowej z 28 sierpnia 2018 r. wykazało niewłaściwą zaniżoną stabilność oksydacyjną – wynik badań wykazał 9,1 h, podczas gdy zgodnie z wymaganiami jakościowymi odpowiednimi dla tego parametru, z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badania, parametr ten powinien wynosić minimalnie 17,5 h. Przedsiębiorca wniósł o zbadanie próbki kontrolnej pobranej 28 sierpnia 2018 r.

Dowód: Decyzja z 24 września 2018 r., k. 8o akt adm.

protokół kontroli, k. 92 akt adm.

protokół badań laboratoryjnych z 7 września 2018 r. Nr (...), k. 98 akt adm.

Od chwili pobrania w dniu 28 sierpnia 2018 r. próbek oleju napędowego, miały miejsce nowe dostawy oleju napędowego. W dniu 12 września 2018 r. dokonano pobrania próbek oleju napędowego w celu sprawdzenia jego jakości. Wyniki badań wykazały, że próbka oleju napędowego nie spełnia wymogów w zakresie stabilności oksydacyjnej. Parametr ten wynosił 9,7 h podczas gdy wymagania jakościowe odpowiednie dla tego parametru, z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badań, wskazują minimalną wartość wynoszącą 17,5 h.

Dowód: Decyzja z 24 września 2018 r., k. 80 akt adm.

protokół badań laboratoryjnych z 17 września 2018 r., Nr (...) k. 109 akt adm.

Zgodnie z wynikiem badań próbki oleju napędowego pobranej 28 sierpnia 2018 r., paliwo to nie spełniało wymagań jakościowych produktów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Na podstawie protokołu z badań Nr C – (...) stwierdzono zaniżoną stabilność oksydacyjną. Badanie dało wynik 10,0 h, podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badań minimalną wartość 17,5 h.

Dowód: protokół z badań Nr C – (...), k. 107 akt adm.

W dniu 19 lutego 2019 r. przeprowadzone zostało badanie próbki podstawowej pobranej podczas kontroli 11 lutego 2019 r., które wykazało niewłaściwą zaniżoną stabilność oksydacyjną. Wynik wykazał wartość 13,4 h podczas gdy wymagania jakościowe określają dla tego parametru z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badań minimalną wartość 17,5 h. Przedsiębiorca wniósł o zbadanie próbki kontrolnej pobranej w dniu 11 lutego 2019 r.

Dowód: Decyzja z 7 marca 2019 r., k. 28 akt adm.,

protokół badań laboratoryjnych z 19 lutego 2019 r., k. 44- akt adm.

Od chwili pobrania w dniu 11 lutego 2019 r. próbek oleju napędowego, miały miejsce nowe dostawy oleju napędowego. W dniu 25 lutego 2019 r. dokonano pobrania próbek oleju napędowego w celu sprawdzenia jego jakości. Wyniki badań wykazały, że próbka oleju napędowego nie spełnia wymogów w zakresie stabilności oksydacyjnej. Parametr ten wynosił 12,6 h podczas gdy wymagania jakościowe odpowiednie dla tego parametru, z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badań, wskazują minimalną wartość wynoszącą 17,5 h.

Dowód: Decyzja z 7 marca 2019 r., k. 28 akt adm.,

protokół badań laboratoryjnych z 4 marca 2019 r., k. 54 akt adm.

Badanie próbki kontrolnej oleju napędowego pobranej 11 lutego 2019 r. wykazało że nie spełniała ona wymagań jakościowych produktu określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Wyniki badań wykazały, że próbka oleju napędowego nie spełnia wymogów w zakresie stabilności oksydacyjnej. Parametr ten wynosił 12,6 h podczas gdy wymagania jakościowe odpowiednie dla tego parametru, z uwzględnieniem tolerancji wynikającej z przyjętej metody badań, wskazują minimalną wartość wynoszącą 17,5 h.

Dowód: protokół badań laboratoryjnych Nr C – 400/19, k. 50-51v akt adm.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomieniem z dnia 28 sierpnia 2019 r. poinformował Spółkę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień w sprawie i złożenia uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania.

Dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 28 sierpnia 2019 r., k. 114 akt adm.

Przedsiębiorca w 2018 r. osiągnął przychód z działalności objętej koncesją w wysokości (...) r.

Dowód: Pismo Spółki z 13 września 2019 r., k. 117-119 akt adm.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym oraz fakty powszechnie znane, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Normy prawne regulujące parametry jakościowe paliw ciekłych oraz zakaz wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymogów jakościowych ustawodawca zawarł w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1680) oraz ustawie z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660).

Bezsporna w niniejszej sprawie była okoliczność, że powód wielokrotnie wprowadzał do obrotu paliwo ciekłe: olej napędowy, o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680) w zakresie stabilności oksydacyjnej.

W pierwszej kolejności, należy podkreślić, że powód, jako prowadzący działalność gospodarczą na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 5 marca 2014 r. Nr (...) ze zm. zobowiązany był do przestrzegania obowiązków wynikających z treści wskazanej decyzji koncesyjnej. Jak wyżej wskazano, zgodnie z brzmieniem pkt 2.2.1. tejże koncesji Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.

Zważając na powyższe, strona powodowa była zobowiązana do podjęcia odpowiednich starań prowadzących do rezultatu w postaci wprowadzania do obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są zgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.

Tym samym słusznie przyjął pozwany, iż obowiązek wprowadzenia do obrotu oleju napędowego o jakości zgodnej z obowiązującymi przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1680) wynikał wprost z treści przedmiotowej decyzji koncesyjnej.

Nie budzi wątpliwości, że kontrole przeprowadzone w dniach: 28 sierpnia 2018 r., 12 września 2018 r., 11 lutego 2019 r., 25 lutego 2019 r., wykazały, że oferowany do sprzedaży na stacji paliw olej napędowy, nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla paliw ciekłych ze względu na zaniżoną stabilność oksydacyjną. Oznacza to, że w okresie sześciu miesięcy spółka wprowadziła do obrotu na stacji paliw w K. przy ul. (...) – czterokrotnie, olej napędowy którego jeden z parametrów, tj. stabilność oksydacyjna był niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Zgodnie z powyższym, nawet uwzględniając określoną tolerancję, wynik przeprowadzonych analiz, w dalszym ciągu był poniżej wymaganych norm. Poziom opisywanego parametru wprowadzonego do obrotu paliwa został zaniżony nawet o 48 % (próbka pobrana w dniu 28 sierpnia 2018 r.).

Przechodząc do zarzutów odwołania, w ocenie powoda doszło do naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12 P.e. Zdaniem Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Należy w tym miejscu przytoczyć analizę pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji" dokonaną przez Sąd Najwyższy, w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. Sąd Najwyższy słusznie wskazał że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób

są określane w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń). (sygn. akt III SK 14/17, System Informacji Prawnej LEX nr 2522946).

Zarzuty sformułowane w punkcie drugim i trzecim odwołania zasadniczo koncentrują się na naruszeniu przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego. Zarzuty te Sąd uznał za chybione. Należy wskazać na utrwalone w judykaturze stanowisko, że zasadniczo, tego typu zarzuty są nieskuteczne przez Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Nawet, gdyby Sąd pominął powyższe stanowisko, należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchynieniem lub zmianą zaskarżonej decyzji, a pozwany dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Wszechstronnie rozpatrzył zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Za bezpodstawny należało uznać zarzut naruszenia przez pozwanego art. 56 ust. 6 p.e. Trzeba wyjaśnić, że artykuł 56 ust. 6 prawa energetycznego normuje dyrektywy wysokości wymiaru kary pieniężnej. Dyrektywy te określają okoliczności, które Prezes URE zobowiązany jest brać pod uwagę w każdym postępowaniu w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej. Dyrektywy te stanowią element systemu sankcjonowania naruszeń obowiązków administracyjnoprawnych, wynikających z norm ustawy Prawo energetyczne. Do normatywnych wskazówek wymiaru kary pieniężnej zaliczane są: społeczna szkodliwość czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu oraz możliwości finansowe adresata kary pieniężnej (por. M. Sachajko, „Komentarz do ustawy Prawo energetyczne”, Lex Omega 2010).

Tak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jak i w odpowiedzi na odwołanie słusznie podniesiono, że działanie powoda stanowiło czyny o znacznej szkodliwości, przede wszystkim ze względu na fakt, iż oferowanie paliwa niespełniającego

wymagań odnośnie stabilności oksydacyjnej stwarzało wysokie zagrożenie dla silników pojazdów należących do konsumentów i negatywnie wpływało na ich żywotność. Powód narażał tym samym konsumentów na szkodę majątkową. Okolicznością łagodzącą w niniejszej sprawie był fakt dotychczasowej niekaralności powoda oraz fakt, że powód usunął stan niezgodny z prawem i zaprzestał naruszeń.

Powód powinien zdawać sobie sprawę z istotnego faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez państwo. Wypełnienie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek koncesjonariusza. Wszelkie zaniechania w zakresie prawidłowej organizacji działalności gospodarczej należy uznać za zawinione zaniechanie przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej, bowiem w wyniku działań przedsiębiorcy został naruszony interes odbiorców oraz porządek prawny.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że na profesjonalistach spoczywa obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie prowadzonej działalności. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, po to są pewne normy, które muszą spełniać poszczególne rodzaje paliw, aby chronić klientów i ich pojazdy, a ostatecznie – bezpieczeństwo w komunikacji i środowisko. Koncesjonowanie wprowadza się w przypadku działalności, które mają szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo inny ważny interes publiczny. W związku z tym podstawowy obowiązek koncesjonariusza stanowi wypełnianie postanowień określonych w warunkach koncesji. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt VI ACa 940/15, System Informacji Prawnej LEX Nr 2166541).

Reasumując, prawidłowo przyjął pozwany, iż spółka nie dopełniła warunku 2.2.1. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Uznanie, że szkodliwość czynów powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kar na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Sąd stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie podstawą do nałożenia na powoda kary pieniężnej jest właśnie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne ponieważ, jak już wyżej wskazano, przedsiębiorca prowadził obrót paliwami ciekłymi o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680). Powyższe działania stanowiły naruszenie warunku koncesji zawartego w treści pkt 2.2.1. koncesji.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny.

Przedsiębiorca osiągnął w roku 2018 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej przychód w wysokości (...) zł. Wskazać należy, iż kara nałożona na przedsiębiorcę nie jest nałożona w maksymalnej wysokości, czyli 15 % przychodu z działalności objętej koncesją. Przedmiotowa kara stanowi bowiem (...) % przychodu, co dowodzi, że wymierzona została z zachowaniem art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i nie przekracza 15 % przychodu powoda.

Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Istotnym jest również, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonych naruszeń, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w łącznej wysokości 30.000,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje - represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku

prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił wniesione przez powoda odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, należało powoda uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, które w sprawie niniejszej obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w minimalnej stawce 720,00 zł, ustalonej w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski